

Mr. Zombie

Isaac Marion

Mr. Zombie

the house of books

Oorspronkelijke titel

Warm Bodies

Copyright © 2011 by Isaac Marion

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Anne Douqué

Omslagontwerp

Annemarie van Pruysen

Omslagillustratie

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Illustraties binnenwerk: *Gray's Anatomy*, publiek domein.

Bewerkt door Isaac Marion

Foto auteur

Tiffany Laine De Mott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2828 8

D/2011/8899/10

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor alle pleegkinderen die ik ken,
van wie ik de namen niet zal vergeten*

Jij weet, O Gilgamesj,
Waarnaar ik zoek,
Een teug uit de Bron der Onsterfelijkheid.
Waardoor de doden
Herrijzen uit hun graf
De gevangenen uit hun cel
De zondaars uit hun zonde.
De kus der liefde keelt ons hart van vlees.
't Is de enige weg naar het eeuwige leven,
Maar dat zou ondraaglijk zijn
Te midden van stervende bloemen
En schrille afscheidskreten
Van de smartelijk verwoeste dromen.

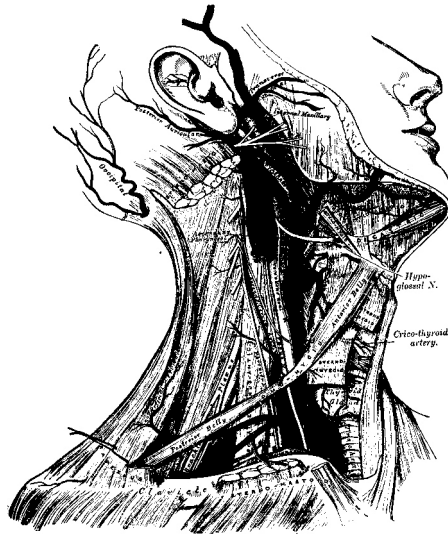
Herbert Mason,
Gilgamesh: A Verse Narrative
(Fragment vertaald door Anne Douqué)

‘...’

Het Gilgamesj-epos, Tablet II,
Regels 147, 153, 154, 278, 279

STAP EEN

WILLEN

Ik ben dood, maar ik vind het niet zo erg. Ik heb geleerd om ermee te leven. Het spijt me dat ik me niet fatsoenlijk kan voorstellen, maar ik heb geen naam meer. Eigenlijk heeft niemand van ons meer een naam. We verliezen hem alsof het onze auto-sleutels zijn, we vergeten hem als verjaardagen. De mijne begint misschien met een R, maar meer dan dat weet ik niet. Het grappige is dat toen ik nog leefde, ik altijd de namen van anderen vergat. Volgens mijn vriend M is de ironie van ons leven als zombie dat alles grappig is, maar dat je er niet meer om kunt lachen omdat je lippen weggerot zijn.

Niemand van ons is bepaald aantrekkelijk, maar mij is de dood beter bekomen dan anderen. Ik ben nog in een vroeg stadium van verval, met alleen een grauwe huid, een onaangename lichaams-

geur en zwarte wallen onder mijn ogen. Ik zou bijna kunnen doorgaan voor een Levende die dringend aan vakantie toe is. Aan mijn tamelijk nette kleren te zien moet ik een zakenman geweest zijn voordat ik zombie werd. Een bankier, effectenhandelaar of jonge stagiair die de kneepjes van het vak leerde; ik draag een zwarte pantalon, grijs hemd, rode das. Soms steekt M de draak met me. Dan wijst hij op mijn das en probeert te lachen: een verstikte, gorgelende bulder vanuit zijn binnenste. Hij draagt een spijkerbroek vol gaten en een effen wit t-shirt. Dat shirt ziet er inmiddels behoorlijk luguber uit. Hij had beter een donkerder kleur kunnen aantrekken.

We filosoferen graag over onze kleding, liefst met enige spot, omdat deze definitieve modieuze keuzes de enige indicatie zijn van wie we waren voordat we niemand werden. Bij sommigen ligt het minder voor de hand dan bij mij: een bermuda en een trui, een rokje en een blouse. Dan gokken we maar wat.

Jij was een serveerster. Jij was een student. Zegt het je iets?

Nooit.

Ik ken niemand die concrete herinneringen heeft – alleen maar vage, rudimentaire kennis van een wereld die allang niet meer bestaat. Schimmige indrukken van verloren levens die opkomen als fantoompijn. We herkennen de beschaving – gebouwen, auto's, het algemene beeld – maar we maken er zelf geen deel van uit. We hebben geen geschiedenis. We zijn er gewoon; we doen wat we doen, de tijd verstrijkt, en niemand vraagt ernaar. Maar zoals ik al zei, zo erg vind ik het niet. We lijken hersenloze wezens, maar dat zijn we niet. De roestige raderen van onze ratio draaien nog steeds, langzamer en langzamer totdat de buitenste nog nauwelijks waarneembaar bewegen. We reutelen en kreunen, we halen onze schouders op en knikken, en soms rollen er een paar woorden uit. Zoveel verschil met vroeger is er niet.

Maar het is jammer dat we onze namen vergeten zijn; dat vind ik nog het meest tragische aan het geheel. Ik mis de mijne en

rouw om die van de anderen, omdat ik van hen zou willen houden maar ik geen idee heb wie ze zijn.

We wonen met honderden op een verlaten luchthaven die buiten een of andere grote stad ligt. Logischerwijs hebben we geen warmte of beschutting nodig, maar toch vinden we een dak boven ons hoofd prettig. Anders zouden we simpelweg ronddolen over een eindeloze stoffige vlakte en dat zou, vreemd genoeg, iets afschuwelijks zijn. Om niets om ons heen te hebben, niets om te bekijken of aan te raken, zonder enige vorm van afbakening, met slechts onszelf en de gapende muil van de lucht. Dat moet de totale dood zijn. Een uitgestrekte en onomkeerbare leegheid.

Ik denk dat we hier al lang zijn. Ik heb al mijn vlees nog, maar van de meeste ouderen is niets meer over dan een skelet met bungelende restjes spieren, zo droog als vergaan rubber. Op een of andere manier kunnen ze die nog aanspannen, en blijven ze in beweging. Ik heb nog nooit iemand van ons zien ‘sterven’ van ouderdom. Misschien hebben we wel het eeuwige leven; ik zou het niet weten. De toekomst en het verleden zijn voor mij even wazig. Ik kan me nauwelijks druk maken om iets wat verder dan een minuut van het heden af ligt, en niets in het heden is dringend. Je kunt wel stellen dat de dood me ontspanning heeft gebracht.

M komt me opzoeken terwijl ik op de roltrap sta. Ik ga dagelijks meerdere keren op en neer met de roltrappen, als ze het doen. Het is een ritueel geworden. Het vliegveld is verlaten, maar soms wordt de stroom even ingeschakeld – misschien door de noodgeneratoren die diep onder de grond nasputteren. De lichten en schermen knipperen, apparatuur komt schokkend in beweging. Deze momenten koester ik. Het gevoel dat alles tot leven komt. Ik sta op een trede en stijg op als een ziel naar de hemel, in de mierzoete jeugdroom die nu in een smakeloze grap is veranderd.

Na zo’n dertig rondjes kom ik boven, waar M me opwacht. Hij

is een bijna twee meter lange gestalte, behangen met meer dan honderd kilo spier- en vetweefsel. Terwijl ik de top van de roltrap bedwing, komt zijn weerzinwekkende gedaante langzaam in zicht: bebaard, kaal, bont en blauw en verrot. Is hij de engel die me ontvangt aan de poort? Er druipt zwart kwijl uit zijn rafelige mond.

‘Stad,’ gromt hij en hij maakt een vaag wijzend gebaar.

Ik knik en loop achter hem aan.

We gaan op voedsel uit. Terwijl we richting de stad sloffen, sluit er zich een heel jachtgezelschap bij ons aan. Voor deze trektochten zijn krijgers makkelijk gevonden, zelfs als niemand honger heeft. Onze gerichte gedachten zijn op de vingers van één hand te tellen, dus we geven er gehoor aan als er een opduikt. Anders zouden we de hele dag maar staan kreunen. Dat doen we veel, staan en kreunen. Op die manier gaan er jaren voorbij. Het vlees rot van onze botten en we staan stil, wachtend op het verval. Ik vraag me vaak af hoe oud ik ben.

De stad die ons jachtgebied vormt, ligt prettig dichtbij. We komen er rond het middaguur de volgende dag aan en gaan op zoek naar vlees. Deze nieuwe honger is een vreemde sensatie. We voelen het niet in onze magen; sommigen hebben die niet eens. We voelen een weeïg en drukkend gevoel door ons hele lichaam, alsof onze cellen leeglopen. Vorige winter sloten veel Levenden zich aan bij de Doden en werden onze prooien schaars; toen zag ik een paar van mijn vrienden echt sterven. De overgang stelde niet veel voor. Hun bewegingen vertraagden totdat hun lichamen stilvielen, en na enige tijd ontdekte ik dat ze in lijken waren veranderd. In eerste instantie schrok ik ervan, maar volgens onze etiquette dien je er geen aandacht aan te besteden als een van ons overlijdt. Ik zocht afleiding in gekreun.

Ik vermoed dat de wereld aan haar einde is gekomen, omdat de steden op onze zwerftochten er net zo afgetakeld uitzien als wij. Gebouwen zijn ingestort. De straten staan vol met roestige auto-wrakken. Er zit geen raam meer in zijn sponningen en de wind

die door de holle wolkenkrabbers giert, jankt als een dier dat op sterven na dood is. Ik weet niet wat er is gebeurd. Een epidemie? Oorlog? Ondergang van de beschaving? Of waren wij het? De Doden die de Levenden overnamen? Ach, zo belangrijk is het niet. Wanneer je het einde van de wereld hebt bereikt, is de weg ernaartoe niet meer belangrijk.

We ruiken de eerste Levenden zodra we bij een vervallen appartamentencomplex aankomen. Het is geen muskuslucht van zweet en huid, maar de prikkelende geur van levensenergie, zoals de scherpe, elektrostatische zweem van bliksem en lavendel. We nemen het niet waar met onze neus, het manifesteert zich dieper; in de buurt van onze hersenen, net als wasabi. We omsingelen het gebouw en beuken naar binnen.

Ze zijn bij elkaar gekropen in een klein eenkamerflatje met dichtgetimmerde ramen. Hun kleren, vuile vodden en lompen, zien er smeriger uit dan die van ons en een scheerbeurt zou hun niet misstaan. M zit opgescheept met een vlassig blond baardje voor de rest van zijn Vlezige bestaan, maar alle anderen in onze groep zijn gladgeschoren. Baarden, haren, teennagels... ook al zo'n voordeel van de dood: daar hoeft je je niet druk meer om te maken. De strijd tegen de natuur is afgelopen, onze wilde lichamen zijn eindelijk onderworpen.

Langzaam en stuntelig, maar met een onwankelbare vastberadenheid storten we ons op de Levenden. Geweerschoten slingeren kruid en kledders weefsel de stoffige lucht in. Zwart bloed spettert tegen de muren. Een losgeslagen arm, been, of een homp torso; niemand maalt erom, we negeren het. Het zijn slechts uiterlijkheden. Maar sommigen van ons worden in het hoofd geraakt en vallen om. Blijkbaar bevat die uitgedroogde grijze spons nog iets van waarde, want als we die kwijtrakten, betekent dat het einde. De zombies om me heen vallen zompig dreunend op de grond. Maar we zijn met meer dan genoeg. We komen in golven. We vergrijpen ons aan de Levenden en we eten.

Eten is geen prettige gebeurtenis. Ik vreet aan de arm van een

man, maar ik vind het verschrikkelijk. Ik vind zijn geschreeuw verschrikkelijk omdat ik niet van pijn hou, omdat ik er niet van hou om anderen te laten lijden, maar dit is nu eenmaal de werkelijkheid. Dit is wat we doen. Natuurlijk, als ik hem niet helemaal opeet, als ik zijn hersens intact laat, dan staat hij weer op en loopt hij met me mee naar de luchthaven – dan zou ik me minder rot voelen. Dan stel ik hem aan iedereen voor, en blijven we misschien een tijdje gezamenlijk staan kreunen. Het is lastig geworden om het begrip ‘vrienden’ te omschrijven, maar dit komt misschien wel in de buurt. Als ik me kan inhouden, als ik genoeg overlaat...

Maar dat doe ik niet. Dat kan ik niet. Zoals altijd vergrijp ik me direct aan het beste stuk, het stuk dat mijn hoofd laat oplichten als een caleidoscoop. Ik eet zijn hersenen en dertig seconden lang ervaar ik herinneringen. Flitsen van optochten, parfum, muziek... leven. Dan verdwijnt het weer; ik sta op en we strompelen de stad uit. We voelen ons nog steeds koud en grauw, maar wel enigszins opgeknapt. Niet echt goed, of gelukkig, en zeker niet springlevend, maar... iets minder dood. Meer zit er niet in.

Ik slof achter de groep aan en de stad verdwijnt uit het zicht. Mijn gesjok is zwaarmoediger dan dat van de anderen. Ik stop bij een gat in de weg dat vol regenwater staat om de menselijke resten van mijn gezicht en kleding te vegen. M houdt zijn pas in en geeft me een klap op mijn schouder. Hij weet dat ik een hekel heb aan sommige van onze gewoontes. Hij weet dat ik gevoeliger ben dan de meeste zombies. Soms draait hij mijn rommelige zwarte haren in staartjes om me te pesten. ‘Tutje. Wat een... tutje.’ Maar hij weet ook wanneer ik het echt niet meer zie zitten. Dan geeft hij me een schouderklopje en kijkt me aan. Zijn gezicht kan weinig expliciete uitdrukkingen meer vertonen, maar ik weet wat hij wil zeggen. Ik knik, en we lopen door.

Ik weet niet waarom we mensen moeten doden. Ik weet niet welk doel het dient om iemands hals aan te vreten. Ik roof wat een ander heeft, om goed te maken wat ik mis. Diegene verdwijnt

en ik blijf. Het is eenvoudig maar doelloos, willekeurige regels opgelegd door een hemels, hufteerig opperhoofd. Maar het leven volgens die regels houdt me op de been, dus ik leef ze strikt na. Ik eet totdat ik stop met eten. Dan eet ik opnieuw.

Hoe is dit begonnen? Hoe zijn we geworden wat we zijn? Door een of ander geheimzinnig virus? Gammastraling? Een eeuwenoude vloek? Of iets krankzinnigers? We praten er nauwelijks over. We zijn er, en zo is het nu eenmaal. We klagen niet. We stellen geen vragen. We bemoeien ons alleen met onszelf.

Tussen mezelf en de wereld buiten mij ligt een gapend gat. Die kloof is zo breed dat mijn gevoelens hem niet kunnen overbruggen. Tegen de tijd dat mijn geschreeuw de overkant bereikt, is het gereduceerd tot gegrom.

In de aankomsthal staat een kleine meute ons met hongerige ogen of oogkassen op te wachten. We gooien onze vracht op de grond: twee mannen, grotendeels ongeschonden, een paar stevige dijbenen en een romp zonder ledematen. Alles is nog warm. Noem het klikjes. Of afhaaleten. Onze doodsgenoten storten zich erop en richten ter plekke als beesten een schranspartij aan. Het leven dat nog rest in die menselijke cellen houdt ze nog net in leven, maar de Doden die niet zelf jagen, kunnen zich hiermee nooit helemaal verzadigen. Zoals matrozen op zee die het zonder groente en fruit moeten stellen, gaan ze ten onder aan dit chronische tekort, voelen zich zwak en eindeloos leeg, omdat de nieuwe honger een eenzaam monster is. Knarsetandend duldt hij het bruine vlees en lauwwarme bloed, maar eigenlijk hunkert hij naar intimiteit, dat macabere gevoel van contact dat tussen de ogen van het slachtoffer en de onze heen en weer schiet tijdens die laatste ogenblikken, als een duister negatief van de liefde.

Ik gebaar naar M en maak me los uit de menigte. Ik ben al lang gewend aan de doordringende geur van de Doden, maar de damp die vandaag van ze afslaat is niet te harden. Ademhalen is facultatief, maar ik heb lucht nodig.

Ik slenter door de aangrenzende gangen en maak een ritje op de loopbanden. Onderweg zie ik het uitzicht aan me voorbijglijden door de muur van glas. Niet veel te zien. De landingsbanen raken groen overwoekerd door gras en struiken. Als aangespoelde walvissen liggen de vliegtuigen roerloos op het asfalt, wit en imponerend. Moby Dick, eindelijk overwonnen.

Vroeger, toen ik nog leefde, had ik dit nooit gekund. Stilstaan en de wereld aan me voorbij zien trekken, zonder ergens aan te denken. Ik herinner me inspanning. Ik herinner me targets en deadlines. Doelen en ambities. Ik herinner me dat ik een streven had, bijna altijd en overal. Nu sta ik hier op de loopband, en laat me meevoeren. Ik kom aan het einde van de band, keer om en neem de andere terug. De wereld is tot de essentie teruggebracht. Dood zijn is makkelijk.

Na een paar uur zie ik een vrouw op de tegenoverliggende band. Ze strompelt of gromt niet, zoals de meesten van ons. Alleen haar hoofd wiegt heen en weer. Dat mag ik wel, dat ze niet strompelt of gromt. We maken oogcontact en ik staar haar aan terwijl we elkaar naderen. Heel even staan we op gelijke hoogte, op nog geen meter afstand. Dan rollen we allebei door naar de andere kant van de hal. We draaien om en kijken elkaar aan. We stappen opnieuw op de band. We passeren elkaar weer. Ik werp haar een grimas toe, zij grimast terug. Bij de derde ronde valt de stroom uit en komen we precies tegenover elkaar tot stilstand. Ik hijg haar gedag, zij antwoordt met een opgetrokken schouder.

Ik mag haar. Ik steek mijn hand uit en raak haar haren aan. Haar verval bevindt zich nog in een vroeg stadium, net als het mijne. Haar huid is bleek en haar ogen liggen diep in hun kassen, maar ze heeft geen blootliggende botten of organen. Haar irissen hebben die vreemde asgrijze kleur van de Doden, maar zijn opvallend licht. Haar doodskleed bestaat uit een zwarte rok en een strak wit blouseje. Volgens mij is ze receptioniste geweest.

Op haar borst zit een zilverkleurig naamplaatje gespeld.

Ze heeft een naam.

Ik tuur naar het naamplaatje. Ik buig dicht naar haar toe, met mijn gezicht centimeters van haar borst, maar het helpt niet. Mijn blik verdraait en verhaspelt de letters; ik krijg er geen grip op. Zoals altijd ontglippen ze me en vormen ze een reeks betekenisloze lijnen en vlekken.

Volgens M weer zo'n ironisch aspect van ons ondode bestaan: de antwoorden op onze vragen zijn overal om ons heen te vinden, op naamplaatjes en in krantenartikelen, maar we kunnen ze niet lezen.

Ik wijs op het plaatje en zoek oogcontact met haar.

'Je... naam?'

Ze kijkt me wezenloos aan.

Ik wijs op mezelf en produceer het restant van de mijne. 'Rrr.' Dan wijs ik weer naar haar.

Ze laat haar hoofd zakken. Ze schudt nee. Ze weet het niet meer. Ze kan zich zelfs de eerste letter niet herinneren, zoals M en ik. Ze is niemand. Maar verwacht ik nu te veel? Ik pak haar hand vast en we lopen samen naar het einde van de band, met onze armen gestrekt boven de reling tussen ons in.

Deze vrouw en ik zijn verliefd. Of wat ervoor doorgaat.

Ik herinner me wat de liefde vroeger inhield. Er speelden ingewikkelde emotionele en biologische factoren een rol. We moesten uitgebreide toetsen doorstaan, verbintenissen smeden, met pieken en dalen en tranen en stormen. Het was een beproeving, een martelende oefening, maar het was iets levends. De nieuwe liefde is simpeler. Eenvoudiger. Maar klein.

Mijn vriendin is geen prater. We wandelen door de galmende hallen van het vliegveld, terwijl we af en toe iemand uit het raam of naar een muur zien staren. Ik probeer te bedenken wat ik zal zeggen, maar er komt niets in me op. En als er al wat op zou komen, dan zou ik het waarschijnlijk niet kunnen uitspreken. Dat is mijn zwaarste belemmering, het grootste rotsblok te midden van de steenlawine die mijn weg heeft geblokkeerd. In gedachten ben ik welbespraakt; ik beklim complexe steigers van

woorden en bereik de hoogste nokken van de kathedraal om ze met mijn ideeën te beschilderen. Maar zodra ik mijn mond open doe, komt alles naar beneden. Mijn persoonlijke record tot nu toe is vier lettergrepen achter elkaar voordat er... iets... blijft... ste... ken. En dan ben ik nog een van de meest spraakzame zombies van de luchthaven.

Ik weet niet waarom we niet kunnen praten. Ik begrijp niets van de verstikkende stilte die onze wereld bedekt, waardoor we van elkaar worden afgesloten als bezoekers achter het plexiglas van een gevangenis. Voorzetsels zijn een verschrikking, lidwoorden een lijdensweg en bijvoeglijke naamwoorden wel tien bruggen te ver. Is deze stomheid een tastbare fysieke beperking? Een van de vele symptomen van het Doodse bestaan? Of hebben we elkaar gewoonweg niets meer te zeggen?

Ik doe een poging om een gesprek te voeren met mijn vriendin. Met onbeholpen zinnen en vage vragen probeer ik een reactie, een greintje besef aan haar te ontlokken. Maar ze kijkt me aan alsof ik niet spoor.

We zwerven uren lukraak rond, maar dan pakt ze mijn hand en voert me mee. We hobbelen de stilstaande roltrappen af en lopen naar buiten, het asfalt op. Ik zucht vermoeid.

Ze neemt me mee naar de kerk.

De Doden hebben een heiligdom op de landingsbaan gebouwd. Ergens in het verre verleden heeft iemand alle verrijdbare vliegtuigtrappen in een kring bij elkaar gezet, als een soort amfitheater. Daar komen we samen, gaan zij aan zij staan, heffen onze armen en jammeren. De stokoude Knokigen in het midden van de arena zwaaien met hun stakerige armen en stoten met krakende stem droge, woordeloze preken uit, hun tanden ontbloot in een brede grimas. Ik weet niet welke betekenis het heeft. Niemand, volgens mij. Maar het is het enige moment waarop we uit eigen beweging gezamenlijk de openlucht opzoeken. De lucht, een gigantische kosmische muil met de bergketens in de verte als de tanden in de schedel van God, die zich wijd openspert om ons

te verorberen. Om ons af te voeren naar de plek waar we waarschijnlijk thuishoren.

Mijn vriendin is kennelijk veel vromer dan ik. Ze sluit haar ogen en zwaait met haar armen – het ziet er bijna hartstochtelijk uit. Ik sta naast haar en steek mijn handen zwijsend in de lucht. Het teken ontgaat me, maar plots zwijgen alle Knokigen en staren ons aan – misschien heeft haar enthousiasme hun aandacht getrokken. Een van hen stapt uit de kring, komt onze trap op en pakt ons bij de polsen. Hij voert ons mee naar hun cirkel en houdt onze handen omhoog, in de greep van zijn klauw. Dan brult hij het uit, een bizarre kreet die klinkt alsof iemand op een kapotte jachthoorn blaast. We schrikken van het volume, vogels vliegen op uit de bomen.

De menigte reageert mompelend, en dat is het. We zijn getrouwd.

We gaan terug naar onze plek op de trap. De dienst gaat verder. Mijn nieuwe echtgenote sluit haar ogen en zwaait met haar armen.

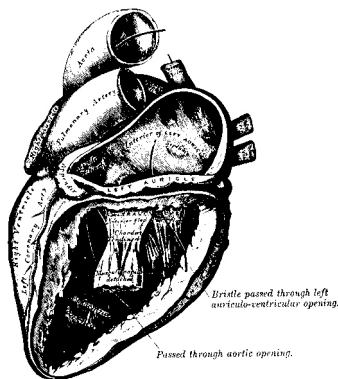
De dag na ons huwelijk krijgen we kinderen. In de hal worden we staande gehouden door een klein groepje Knokigen die ons er twee geven: een jongen en een meisje, allebei zo'n zes jaar oud. De jongen heeft blonde krullen, een grauwe huid en grijze ogen, en is waarschijnlijk van Indo-Europese afkomst. Het meisje is donkerder getint, met zwart haar, een asbruine huid en grote wallen onder haar staalgrijze ogen. Ze zou Arabisch kunnen zijn. Ze worden naar voren geschoven door de Knokigen en glimlachen weifelend, hangen aan onze benen. Ik aai ze over hun hoofd en vraag hoe ze heten, maar ze hebben geen naam. Ik zucht en mijn vrouw en ik lopen verder, hand in hand met onze nieuwe kinderen.

Dit had ik niet zien aankomen. Dit is een flinke verantwoordelijkheid. De jonge Doden missen het instinct om op zoek te gaan naar eten, zoals de ouderen. Ze moeten verzorgd worden, en opgevoed. En ze zullen nooit de volwassenheid bereiken. Onze vloek heeft hun de pas afgesneden en ze blijven klein en verrot, waarna ze veranderen in levendige maar lege skeletjes, met hun hersenen droog ratelend in hun schedels. Ze gaan onafgebroken

door met hun gebruiken en gewoonten, totdat, wie weet, hun botten verpulveren en ze er simpelweg niet meer zijn.

Kijk nou toch. Zie hoe ze naar buiten hobbelen om te spelen, zodra mijn vrouw en ik hun handen loslaten. Ze plagen elkaar en grijnzen. Ze spelen met voorwerpen die niet eens speelgoed zijn: nieltangen en mokken en rekenmachines. Ze giechelen en lachen, slechts een verstikt geluid uit hun droge kelen. We hebben hun hersenen verbleekt, hun adem afgenomen, maar ze hebben zich vastgegrepen aan de laatste strohalm aan de rand van het ravijn. Ze proberen de vloek zo lang mogelijk uit te stellen.

Ik kijk ze na terwijl ze verdwijnen in het fletse daglicht aan het andere eind van de gang. Ergens diep vanbinnen, in een donker, stoffig hoekje, voel ik een steek.

Het is weer voedertijd.

Ik weet niet meer wanneer we voor het laatst op jacht zijn gegaan, waarschijnlijk een paar dagen geleden, maar ik kan het voelen. Ik voel de lading in mijn ledematen sputteren, wegebben. Mijn gedachten zijn onophoudelijk gevuld met bloed; dat glinsterende, hypnotiserende rood dat door helderroze weefsel stroomt via complexe netwerken en Pollock-fractalen, levendig pompend en bruisend.

Ik tref M aan in het restaurantplaza, waar hij met een paar meisjes staat te praten. Hij zit anders in elkaar dan ik. Hij lijkt vrouwelijk gezelschap wel prettig te vinden en zijn bovengemiddelde spraakvermogen houdt deze dames gevangen als konijntjes in koplampen, maar hij zoekt geen toenadering. Hij lacht ze weg.

De Knokigen wilden hem ooit aan een vrouw koppelen, maar hij heeft ze simpelweg de rug toegekeerd. Soms vraag ik me af of hij een persoonlijke visie heeft. Of zelfs een idee van de wereld. Ik zou wel eens met hem van gedachten willen wisselen, gewoon een klein hapje van zijn frontale kwab nemen om erachter te komen wat er in hem omgaat. Maar hij zal zich nooit zo kwetsbaar opstellen, daar is hij te veel macho voor.

‘Stad,’ zeg ik en ik leg mijn hand op mijn buik. ‘Eten.’

De meisjes met wie hij stond te praten strompelen weg. Blijkbaar worden sommigen zenuwachtig van me.

‘Net... gegeten,’ zegt M, terwijl hij me fronsend aankijkt. ‘Twee... dagen... geleden.’

Ik wijs weer op mijn buik. ‘Voel leeg. Voel... dood.’

Hij knikt. ‘Hu... welijk.’

Ik staar hem geïrriteerd aan, schud mijn hoofd en grijp naar mijn buik. ‘Móét. Haal... de rest.’

Hij zucht en vertrekt, maar stoot in het voorbijgaan hard tegen me aan. Ik weet niet of hij dat expres doet. Hij is per slot van rekening een zombie.

Hij weet een aantal anderen bij elkaar te krijgen die ook wel trek hebben, en samen vormen we een kleine jachtgroep. Een heel kleine. Zo klein dat het niet veilig is. Maar het kan me niet schelen. Ik heb nog nooit zo'n honger gehad.

We gaan op weg naar de stad. We nemen de snelweg. De natuur eigent zich, net als zoveel andere dingen, ook de wegen weer toe. We zwerven over verlaten rijstroken en langs viaducten die overwoekerd zijn met klimop. De restanten van mijn herinneringen aan deze wegen stroken totaal niet met de vredigheid die ze nu uitstralen. Ik adem de zoete, stille lucht diep in.

We dringen dieper de stad in dan normaal. Het enige wat ik ruik zijn roest en stof. Er zijn steeds minder rondzwervende Leven-den, en degenen met een schuilplaats wagen zich weinig buiten. Volgens mij zijn hun stadionburchten inmiddels zelfvoorzienend geworden. Ik zie uitgestrekte groenstroken in de dug-outs voor me,

met bonen en wortelen welig tierend. Vee dat op de perstribune graast. Rijstterrassen in het buitenveld. We zien de grootste van deze vestingen boven de mistige horizon uitrijzen, met het beweegbare dak geopend om de zon binnen te laten – en ons te tergen.

Eindelijk ruiken we prooi. De geur van leven prikkelt onze neuzen, plotsklaps en heftig. Ze zijn dichtbij, en ze zijn met velen. Misschien wel met half zo veel als wij. We komen aarzelend, schuifelend tot stilstand. M kijkt naar mij. Hij kijkt naar onze kleine groep, en dan weer naar mij. ‘Nee,’ gromt hij.

Ik wijs op de scheefgezakte, vervallen wolkenkrabber van waaruit de geur zich verspreidt, als een aromatische tentakel uit een tekenfilm die ons naar binnen lokt.

‘Eten.’ Ik blijf volhouden.

M schudt zijn hoofd. ‘Te... veel.’

‘Eten.’

Hij bekijkt onze groep opnieuw. Hij steekt zijn neus in de lucht. De anderen staan er vertwijfeld bij. Sommigen proberen behoedzaam de geur op te pikken, anderen hebben net als ik hun zinnen al op de prooi gezet. Ze grommen en kwijlen en bijten in de lucht.

Ik raak geïrriteerd. ‘Nu nodig!’ schreeuw ik en ik werp M een dreigende blik toe. ‘Kom... op.’ Ik draai me om en zet een strompelsprint in naar de wolkenkrabber. Gerichte gedachten. De rest van de groep volgt me instinctief. M haalt me in en komt naast me lopen, terwijl hij me aankijkt met een ongeruste grimas.

Mijn tomeloze energie spoort de anderen aan tot een ongebruikelijk inspanningsniveau; we storten ons door de draaideuren en snellen door de donkere gangen. Door een aardbeving of explosie is een gedeelte van de fundering vernield, waardoor de hele toren als een lunapark in een duizelingwekkende hoek scheef staat. Het is lastig om de weg te vinden door de kronkelende gangen, en door de verzakking is gewoon lopen zelfs een uitdaging, maar hun geur is overweldigend. Een paar trappen verder kan ik

ze ook horen, stommelend en onderling pratend in een regelmatige, melodieuze stroom van woorden. De spraakgeluiden van de Levenden werken op mij in als geluidsferomonen en ik voel een korte siddering zodra ze mijn oren bereiken. Ik moet de eerste zombie nog tegenkomen die ook zo kan genieten van die zijdezachte ritmes. M vindt het maar een gestoorde fetisj.

Zodra we hun verdieping naderen, begint een aantal van ons hard te grommen. De Levenden horen ons. Een van hen alarmeert de rest en ik hoor dat er geweren geladen worden, maar dat houdt ons niet tegen. We denderen door de laatste deur en overvallen ze. M gromt wanneer hij ziet met hoevelen ze zijn, maar hij duikt samen met mij op de dichtstbijzijnde man en grijpt zijn armen vast terwijl ik zijn keel openruk. De brandende rode smaak van bloed vult mijn mond. Het sprankelende leven spettert uit zijn cellen als het sap uit een citrusschil, en ik zuig het op.

De gewerschoten flitsen door de duisternis van de ruimte, en voor ons doen worden we zwaar overmand – op elke Levende zijn wij maar met z'n drieën. Toch lijken we de situatie op een of andere manier meester te worden. Onze krankzinnige snelheid is ongebruikelijk voor de Doden en daarmee hebben we onze prooi verrast. Ben ik de aanjager hiervan? De wezens zonder wilskracht bewegen langzaam, maar ze volgen mijn voorbeeld van woeste wervelwind. Wat bezielt me? Heb ik gewoon een slechte dag?

Er werkt nog iets in ons voordeel. Deze Levenden zijn geen doorgewinterde veteranen. Ze zijn jong. Voornamelijk tieners, zowel jongens als meisjes. Een van hen heeft zo'n afschuwelijke vorm van acne dat hij bij dit flitslicht het risico loopt per ongeluk neergeschoten te worden door zijn eigen team. Hun leider is een iets oudere jongen met een stoppelbaard die in het midden van de ruimte op een bureau uit de kantoortuin staat, en paniekerig commando's schreeuwt naar zijn soldaten. Terwijl de kracht van onze honger hen een voor een velt en de bloedspetters stipelpatronen op de muren creëren, beschermt deze jongen met zijn lichaam een kleine gedaante die onder hem op het bureau ge-

kropen is. Een meisje, jong en blond, dat zich met haar ranke schouder schrap zet tegen het geweer en blind op de omringende duisternis vuurt.

Met grote stappen doorkruis ik de ruimte en grijp de jongen beet bij zijn schoenen. Ik trek hem omver, en in zijn val slaat hij met zijn hoofd tegen de rand van het bureau. Onmiddellijk stort ik me op hem en vreet me door zijn hals. Dan duw ik mijn vingers door de scheur in zijn schedel en trek zijn hoofd open alsof ik een eitje dop. Vanbinnen kloppen zijn warme roze hersenen. Ik neem een grote, diepe, gulzige hap en...

Ik ben Perry Kelvin, een jongetje van negen jaar dat opgroeit in een boerengehucht. De dreiging speelt zich af aan een verre, onbekende kust en we houden ons er hier niet mee bezig. Tussen de rivier en de bergkam staat wel een gaashekwerk, maar het leven gaat gewoon door. Ik zit op school. Ik leer over George Washington. Ik fiets langs stoffige wegen in mijn korte broek en een hemdje, terwijl ik de zon in mijn nek voel koken. Mijn nek. Mijn nek doet pijn, mijn...

Ik eet pizza met mijn vader en moeder. Ik ben jarig en ze halen alles uit de kast om me te verwennen, hoewel hun geld weinig meer waard is. Ik ben elf jaar geworden en eindelijk trakteren ze me op een van de talloze zombiefilms die tegenwoordig om de haverklap uitkomen. Ik verheug me er zo op dat ik mijn pizza nauwelijks proef. Ik neem een veel te grote hap en er blijft een dikke plak kaas in mijn keel steken. Ik hoest hem weer op en mijn ouders moeten erom lachen. De tomatensaus maakt vlekken op mijn t-shirt als...

Ik ben vijftien en staar uit het raam naar de oprijzende muren van mijn nieuwe huis. Het grauwe zonlicht sijpelt van achter de wolken door het open dak het Stadion in. Ik zit weer op school en luister naar de grammaticaregels, terwijl ik mijn ogen probeer

af te houden van het knappe meisje naast me. Ze heeft kort, piekend blond haar en blauwe ogen die dartelen van de binnenpretjes. Het zweet staat in mijn handen. Mijn mond zit vol dorre bladeren. De les is voorbij; ik schiet haar aan in de gang. ‘Hoi,’ zeg ik.

‘Hoi,’ antwoordt ze.

‘Ik ben nieuw hier.’

‘Weet ik.’

‘Ik heet Perry.’

Ze glimlacht. ‘Ik ben Julie.’

Ze glimlacht. Haar ogen sprankelen. ‘Ik ben Julie.’

Ze glimlacht. Ik vang een glimp op van een beugel. In haar ogen lees ik klassieke romans en poëzie. ‘Ik ben Julie,’ zegt ze.

Ze zegt...

‘Perry,’ fluistert Julie in mijn oor terwijl ik haar in haar hals kus. Ze vlecht haar vingers door de mijne en knijpt hard.

Ik geef haar een intense zoen en strijk met mijn hand over haar achterhoofd, speel met haar haren. Ik kijk in haar ogen. ‘Wil jij het?’ fluister ik.

Ze glimlacht. ‘Ja,’ zegt ze terwijl ze haar ogen sluit.

Ik druk haar wild tegen me aan. Ik wil deel van haar worden. Niet alleen vanbinnen, ik wil haar volledig omsluiten. Ik wil dat onze ribbenkasten openbarsten en onze harten naar elkaar toe groeien, elkaar opnemen. Ik wil dat onze cellen in elkaar krullen als levend draad.

En nu ben ik ouder, wijzer, en scheur ik op een motor over een verlaten boulevard ergens in de stad. Julie zit achterop, met haar armen om mijn borst geklemd en haar benen om de mijne. Haar Wayfarer-zonnebril weerkaatst het zonlicht terwijl ze glimlachend haar perfect rechte tanden ontbloot. Ik ben niet langer deelgenoot van haar glimlach, en dat realiseer ik me. Ik heb de situatie geaccepteerd zoals die is en voortaan zal zijn, hoewel zij dat niet

doet of wil doen. Hoe dan ook, ik bescherm haar. Ze is ondraaglijk mooi en soms speelt de film van onze gezamenlijke toekomst zich af in mijn hoofd, maar mijn hoofd, mijn hoofd doet pijn, mijn god mijn hoofd is...

Stop.

Wie ben jij? Laat de herinneringen oplossen. Je ogen zitten dichtgekoekt – knipper ermee. Haal raspnd adem.

Je bent jezelf weer. Je bent niemand.

Welkom terug.

Ik voel het tapijt onder mijn vingers. Ik hoor de gewerschoten. Ik sta op en kijk om me heen, duizelig en tollend op mijn benen. Ik heb nog nooit zo'n intens visioen beleefd, het was alsof er een complete levensloop in mijn hoofd werd afgedraaid. Mijn tranen branden in mijn ogen, maar mijn traanbuizen staan droog. Het gevoel brandt op me in als pepperspray. Voor het eerst sinds mijn dood voel ik pijn.

Vlakbij hoor ik een kreet en ik draai me om. Zij is het. Ze is hier. Julie is hier; ze is inmiddels ouder, misschien negentien, en haar kindervet heeft plaatsgemaakt voor scherpere lijnen en een verfijndere houding, dankzij de kleine maar strakke spieren van haar meisjesachtige figuur. Ze zit weggekropen in een hoek, ongewapend, snikkend en gillend terwijl M op haar af kruipt. Hij pikt altijd de vrouwen eruit. Hun herinneringen zijn porno voor hem. Ik ben nog steeds gedesoriënteerd, weet niet goed wie of waar ik ben, maar...

Ik duw M opzij en grom. 'Nee. Van mij.'

Hij knarsetandt alsof hij zich onmiddellijk op mij wil werpen, maar dan schiet een kogel zijn schouder aan flarden en strompelt hij naar de andere kant van de ruimte om twee andere zombies te helpen die een zwaarbewapend kind onschadelijk maken.

Ik loop op het meisje af. Ze krimpt ineen; haar delicate vlees heeft alles te bieden wat ik gewend ben tot me te nemen en ik

krijg mijn instincten weer op een rijtje. De drang om haar aan stukken te scheuren werfelt door mijn armen en kaken. Maar dan gilt ze opnieuw en ik voel iets bewegen vanbinnen – een klein motje dat zich uit een web probeert te bevrijden. In een split second, terwijl ik de warme nectar van jongensherinneringen nog in me voel, maak ik een keuze.

Ik slaak een voorzichtige kreun en kruip naar haar toe, terwijl ik mijn wezenloze uitdrukking in iets vriendelickers probeer te veranderen. Ik ben niet niemand. Ik ben een jongetje van negen jaar, ik ben een jongen van vijftien jaar, ik ben...

Ze gooit een mes naar mijn hoofd.

Het lemmet komt midden in mijn voorhoofd terecht en blijft trillend hangen. Het is niet meer dan een ruime centimeter naar binnen gedrongen en veroorzaakt alleen maar een krasje op mijn frontaalkwab. Ik trek het mes uit mijn hoofd en laat het vallen. Ik steek mijn handen uit en laat zachte geluiden langs mijn lippen ontsnappen, maar het heeft nauwelijks zin. Hoe kan ik haar voor me winnen wanneer het bloed van haar geliefde langs mijn kin druipt?

Ik ben haar tot op een meter genaderd. Ze graait in haar zakken op zoek naar een ander wapen. Achter me zijn de Doden bijna uitgevreten. Straks krijgen ze deze donkere hoek van de kamer in het oog. Ik haal diep adem.

‘Ju... lie,’ zeg ik.

Het lijkt alsof er honing van mijn tong glijdt. Alleen al het uitspreken van haar naam voelt goed.

Ze spert haar ogen wijd open en verstart.

‘Julie,’ herhaal ik. Ik steek mijn handen uit. Ik wijs op de zombies achter me. Ik schud mijn hoofd.

Ze staart me aan; zo te zien heeft ze me niet begrepen. Maar zodra ik haar wil aanraken, blijft ze stilzitten. En steekt me niet neer.

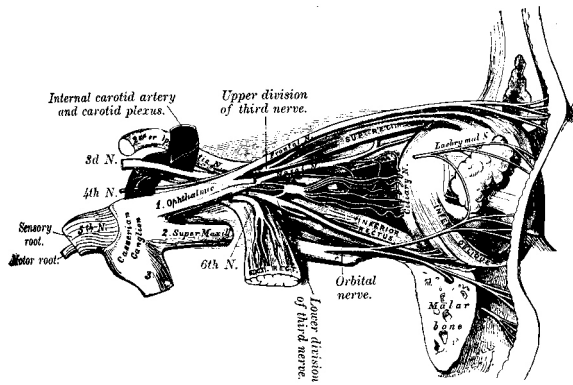
Ik grijp met mijn vrije hand in de hoofdwond van een gesneuvelde zombie en schep een handvol zwart, levenloos bloed op.

Langzaam en voorzichtig smeer ik het op haar gezicht, in haar hals en op haar kleren. Ze geeft geen kik. Ze is waarschijnlijk in shock.

Ik pak haar hand en trek haar overeind. M en de anderen hebben zojuist hun prooien verorberd en richten zich nu op de rest van de ruimte. Ze ontdekken mij. Ze ontdekken Julie. Ik loop op ze af met haar hand stevig in de mijne. Ik sleep haar nog net niet mee. Ze stommelt achter me aan en staart recht voor zich uit.

M steekt zijn neus bedachtzaam in de lucht. Maar ik weet dat hij precies hetzelfde ruikt als ik: niets. Alleen de on-geur van Dodenbloed. De muren zitten onder, onze kleren zijn ervan doordrenkt, en een jong levend meisje is ermee ingesmeerd. De zwarte, overweldigend muffe geur maskeert haar levensgloed.

Zwijgend verlaten we de wolkenkrabber en keren terug naar het vliegveld. Ik volg, bedwelmd en met een tollend hoofd vol vreemde en caleidoscopische gedachten. Julie houdt mijn hand slapjes vast en kijkt me van opzij aan met wijd open ogen en trillende lippen.

Nadat we onze overdadige oogst aan overgebleven vlees bij de thuisblijvers hebben afgeleverd – de Knokigen, de kinderen, de huismoeders – neem ik Julie mee naar mijn huis. Mijn doodsgenoten werpen me in het voorbijgaan nieuwsgierige blikken toe. Omdat het wilskracht en zelfbeheersing kost om een Levende doelbewust in te lijven, doen we dat zelden. Het gebeurt meestal per ongeluk, wanneer een zombie die zich aan een Levende te goed doet plotseling wordt gedood of wordt afgeleid tijdens het vreten – *cena interrupta*. Anderen worden ingelijfd door normale sterfgevallen, door ziektes of ongelukken, of door traditioneel geweld tussen de Levenden waar wij ons niet mee bezighouden. Daarom is het juist zo geheimzinnig – vergelijkbaar met het wonder van een geboorte – dat ik dit meisje met opzet niet heb opge-

geten, maar haar mee naar huis heb genomen. M en de anderen laten me geheel ongestoord door de gangen lopen, terwijl ze me bekijken met verwarring en verwondering. Als ze eens wisten wat er echt is gebeurd, zou hun reactie... minder tolerant zijn.

Ik pak Julies hand stevig vast en trek haar mee, weg van de nieuwsgierige blikken. Ik leid haar door de boardingslurf van gate 12 naar mijn huis: een Boeing 747 chartervliegtuig. Het is geen ruim toestel en het is onhandig ingericht, maar het staat in de meest afgelegen hoek van de luchthaven en die privacy bevalt me. Soms wordt hier mijn verstarde geheugen zelfs even aangewakkerd. Aan mijn kleren te zien was ik waarschijnlijk een type dat veel reisde. Soms, als ik hier 'slaap', ervaar ik vaag het gevoel van opstijgen, de stoot gerecyclede lucht in mijn gezicht, de duffe misselijkheid door de kleffe broodjes. En dan de frisse citroenprikkel van *poisson* in Parijs. De geroosterde lucht van de tajine in Marokko. Zijn al die plekken nu vergaan? Stille straten met cafés vol stoffige skeletten?

Julie en ik staan in het middelste gangpad en kijken elkaar aan. Ik wijs op een plaats bij het raam en trek mijn wenkbrauwen op. Haar ogen zijn strak op mij gericht terwijl ze achterwaarts tussen de stoelen door schuift en gaat zitten. Ze grijpt de armleuningen vast alsof het vliegtuig als een dodelijke vuurbal naar beneden stort.

Ik ga aan het gangpad zitten en onwillekeurig slaak ik een piepende zucht, met mijn blik recht vooruit op mijn bergen souvenirs. Elke keer wanneer ik de stad in ga, neem ik iets bijzonders mee dat ik onderweg tegenkom. Een puzzel. Een borrelglasje. Een Barbie. Een dildo. Bloemen. Tijdschriften. Boeken. Ik neem ze mee naar huis, spreid ze uit over de stoelen en gangpaden en blijf uren naar ze staren. De spullen reiken inmiddels tot aan het plafond. M vraagt me telkens waarom ik dit doe. Ik zou het niet weten.

'Eet... niet,' grom ik tegen Julie en ik kijk haar in haar ogen. 'Ik... eet niet.'

Ze staart me aan. Ze perst haar bleke lippen stijf op elkaar.

Ik wijs op haar. Ik doe mijn mond open en wijs op mijn rotte, bloederige tanden. Ik schud mijn hoofd. Ze drukt zich tegen het raam en slaakt een doodsbanne kreun. Dit werkt niet.

‘Bescherm,’ zeg ik tegen haar en ik zucht. ‘Ik... bescherm je.’

Ik sta op en loop naar mijn platenspeler. In de bagagekastjes doorzoek ik mijn platencollectie en trek er een lp uit. Ik loop met de koptelefoon terug naar Julie en zet hem op haar hoofd. Ze blijft roerloos zitten met haar ogen wijd open.

De plaat begint te spelen. Het is Frank Sinatra. Ik luister naar het zachte geluid van de koptelefoon, dat als een verre loftuiging op de herfstbries zweeft.

‘Last night... when we were young...’

Ik doe mijn ogen dicht en buig licht naar voren. Mijn hoofd wiegt zachtjes op de muziek; flarden van het couplet zweven door de cabine en smelten samen in mijn oren.

‘Life was so new... so real, so right...’

‘Bescherm,’ mompel ik. ‘Ik... bescherm je.’

‘... ages ago... last night...’

Uiteindelijk doe ik mijn ogen weer open en ontdek een andere uitdrukking op Julies gezicht. Haar doodsangst is verdwenen en ze kijkt me vol ongeloof aan.

‘Wat ben jij?’ fluistert ze.

Ik wend mijn gezicht af. Ik sta op en haast me het vliegtuig uit. Verbijsterd kijkt ze me na tot in de tunnel.

In de parkeergarage van het vliegveld staat een oldtimer, een Mercedes cabriolet, waarmee ik al een paar maanden knoei. Ik heb er weken naar gestaard voordat ik ontdekte hoe ik de tank moest bijvullen uit een vat gestabiliseerde benzine dat ik in een van de onderhoudsruimtes had gevonden. Nadat ik het verdroogde lichaam van de eigenaar op het asfalt had gekieperd, schoot me te binnen dat ik de auto kon starten door de sleutel om te draaien. Maar ik heb geen idee hoe ik moet autorijden. Bij

mijn beste poging tot nu toe heb ik de auto in zijn achteruit tegen een geparkeerde Hummer aangeramd. Soms ga ik simpelweg in de auto zitten, laat de motor snorren en hang mijn handen aan het stuur, en bid dat er een herinnering komt bovendrijven. Geen doffe indruk of vage ervaring die is voortgevloeid uit ons gezamenlijke onderbewustzijn. Iets concreets, helders en levendigs. Iets wat echt van mij is. Ik span me in en probeer iets uit de duisternis te wringen.

Later die avond tref ik M in zijn woning in de damestoiletten. Hij kijkt een softpornofilm, zo een die alleen 's nachts wordt uitgezonden, op een tv die hij heeft aangesloten met een lang verlengsnoer. Hij heeft de film opgedoken uit de bagage van een dode vent. Ik weet niet waarom hij dit doet. Erotiek heeft geen betekenis meer voor ons. Het bloed stroomt niet, de hartstocht ontvlamt niet. Ik heb M wel eens betrappt met een van zijn 'vriendinnen', maar dan staan ze elkaar alleen naakt aan te staren. Soms bewegen ze hun lichamen tegen elkaar, maar hun uitdrukking is vermoeid en verloren. Misschien is het een soort doodsstuip. Een verre echo van de krachtige drijfveer die oorlogen veroorzaakte, symfonieën ontlokte, die de mensheid uit de grotten en richting het heelal stuurde. M wil het niet loslaten, maar het is allemaal verleden tijd. Seks was ooit zo vanzelfsprekend en onweerlegbaar als de zwaartekracht, maar die stelling is nu onderuitgehaald. De formule is uitgewist, het bord in stukken.

Soms is het een opluchting. Ik herinner me de behoefte, de onverzadigbare honger die mijn leven en dat van iedereen om me heen beheerste. Soms ben ik blij dat ik ervan af ben. Er is minder gedoe. Maar het feit dat we dit kwijt zijn, het meest primaire menselijke verlangen, vat het verlies van al het andere samen. We leiden nu een stiller leven. Eenvoudiger. En het bewijst onmiskenbaar dat we dood zijn.

Ik kijk naar M vanuit de deuropening. Hij zit op een klein metalen klapstoeltje met zijn handen tussen zijn knieën, als een leer-

ling die bij het schoolhoofd is ontboden. Af en toe vang ik onder zijn rottende vlees een minieme glimp op van de man die hij ooit was, en dan voel ik een steek in mijn hart.

‘Heb je... het mee?’ vraagt hij, terwijl zijn blik op de tv gericht blijft.

Ik hou mijn vrachtje omhoog. Mensenhersenen, vers meegebracht van de jacht vandaag. Ze zijn afgekoeld, maar nog steeds roze, en zitten bomvol levensenergie.

Met onze ruggen tegen de tegelmuur zitten we in de toilet-ruimte, benen uitgestrekt, en genieten we om beurten van kleine hapjes terwijl er korte menselijke indrukken aan ons voorbijflitsen.

‘Top... spul,’ steunt M.

In deze hersenen ligt het leven van een jong legergroentje uit de stad besloten. Zijn bestaan kan me niet echt boeien, ik zie hem eindeloos achter elkaar trainen, eten en zombies neermaaien, maar M geniet er zichtbaar van. Hij is sneller tevreden dan ik. Ik zie dat zijn mond stilletjes woorden vormt. Ik zie dat zijn gezicht van de ene emotie in de andere rolt. Boosheid, angst, plezier, begeerte. Het is alsof ik naar een hond kijk die al dromend schopt en jankt, maar dit is hartverscheurender. Wanneer hij wakker wordt, is alles verdwenen. Dan is hij weer leeg. Dan is hij dood.

Na zo’n twee uur is er nog een klein hompje roze gelei over. M wipt het naar binnen; zijn pupillen vergroten zich zodra de visioenen voorbijkomen. De hersenen zijn op, maar ik ben nog niet voldaan. Ik voel stiekem in mijn zak en haal er een vuistgrote klomp uit die ik heb achtergehouden. Dit is iets anders. Dit is speciaal. Ik ruk er een hap af en kauw erop.

Ik ben Perry Kelvin, een jongen van zestien jaar, en kijk toe hoe mijn vriendin in haar dagboek schrijft. De zwartleren kaft ziet er afgeleefd en versleten uit, binnenin is het een doolhof van krabbel, tekeningen, notities en citaten. Ik zit op de bank met een eerste editie van *On the Road* die ik heb kunnen redden, terwijl ik

wenste dat ik in een ander tijdperk was geboren; alles was beter geweest dan dit. Zij heeft zich op mijn schoot genesteld en schrijft alsof haar leven ervan afhangt. Ik spiek over haar schouder om een glimp op te vangen, maar ze trekt haar dagboek weg en lacht schuchter. ‘Nee,’ zegt ze en ze richt zich weer op haar dagboek.

‘Wat schrijf je?’

‘Zeg ik niiiieet.’

‘Dagboek of gedichten?’

‘Allebei, mafkees.’

‘Kom ik erin voor?’

Ze giechelt.

Ik omhels haar als een cocon. Ze kruipt dieper in het holletje van mijn armen. Ik begraaf mijn gezicht in haar haren en geef een kus op haar achterhoofd. De kruidige geur van haar shampoo...

M kijkt me aan. ‘Heb... je meer?’ gromt hij. Hij houdt zijn hand op voor zijn beurt. Maar dit hou ik voor mezelf. Ik neem nog een hap. Ik doe mijn ogen dicht.

‘Perry,’ zegt Julie.

‘Ja.’

We zijn op onze geheime plek, op het dak van het Stadion. We hebben een rode deken over de witte ijzeren panelen uitgespreid en liggen op onze rug, onze ogen tot spleetjes knijpend tegen het felle blauw van de hemel.

‘Ik mis de vliegtuigen,’ zegt ze.

Ik knik. ‘Ik ook.’

‘Niet het vliegen zelf. Had ik sowieso al niet meer gemogen van pa, je weet hoe hij is. Ik mis gewoon de vliegtuigen. Dat gedempte gerommel in de verte, die witte strepen... die door de lucht kruisen in blauw-witte patronen. Mijn moeder vond dat altijd iets weg hebben van een magnetisch tekenbord. Het was zo prachtig.’

De gedachte eraan bezorgt me een glimlach. Ze heeft gelijk.

Vliegtuigen waren prachtig. Net als vuurwerk. Bloemen. Concerten. Vliegers. Alle weelde die we ons nu niet meer kunnen veroorloven.

‘Ik vind het mooi hoe jij aan dat soort dingen terugdenkt,’ zeg ik.

Ze kijkt me aan. ‘Tja, dat moet. We moeten terugdenken aan al die dingen. Zo niet, dan is alles voorgoed verdwenen zodra we volwassen zijn.’

Ik doe mijn ogen dicht en laat het vuurrode licht van de zon door mijn oogleden branden. Ik laat het mijn hersenen verzadigen. Ik draai mijn hoofd en zoen Julie. Daar op die hooggelegen deken vrijen we met elkaar, meer dan 250 meter boven de grond. De zon waakt over ons als een vriendelijke chaperonne en glimlacht zwijgend.

‘Hé!’

Mijn ogen gaan met een ruk open. M staart me woest aan. Hij probeert de klomp hersenen uit mijn handen te rukken, maar ik trek mijn arm wild weg.

‘Nee,’ grom ik.

M mag dan wel een soort vriend zijn, maar ik zou hem nog eerder vermoorden dan dat ik hem een hap hiervan geef. Als ik denk aan zijn gore vingers die deze herinneringen aftasten en bepotelen, wil ik zijn borstkas openscheuren en zijn hart met mijn handen fijnknippen, zijn hersenen vermorzelen totdat hij ophoudt te bestaan. Dit is van mij.

M kijkt me aan. Hij ziet het rode noodsignaal in mijn ogen, hoort het aanzwellende luchtalarm. Hij laat zijn hand zakken en werpt me een korte, geërgerde en verwarde blik toe. ‘Bo... gart,’ mompelt hij en hij sluit zichzelf op in een wc-hokje.

Met ongebruikelijk vastberaden tred loop ik de toiletruimte uit. Ik glijp de 747 binnen en blijf staan in een kring van zwak licht. Julie ligt achterover in een stoel en snurkt zachtjes. Ik klop tegen de romp van het vliegtuig en ze vliegt overeind, plots klaarwak-

ker. Ze kijkt me aan, op haar hoede, terwijl ik op haar afkom. Mijn ogen beginnen weer te branden. Ik raap haar schoudertas op en doorzoek hem. Ik vind haar portemonnee, en daarin een foto. Een afbeelding van een jongeman. Ik hou haar de foto voor.

‘Het... spijt me,’ zeg ik hees.

Ze kijkt me onbewogen aan.

Ik wijs op mijn mond. Ik grijp naar mijn buik. Ik wijs op haar mond. Ik grijp naar haar buik. Dan wijs ik naar buiten, naar de heldere, zwarte hemel vol genadeloze sterren. Het is het slapste excuus voor moord dat iemand ooit te berde heeft gebracht, maar dit is het enige wat ik haar kan bieden. Ik bijt op mijn tanden en knijp mijn ogen dicht, om de droge steken te temperen.

Julies onderlip staat strak. Haar ogen zijn rood en nat. ‘Wie van jullie heeft het gedaan?’ zegt ze. Haar stem breekt net niet. ‘Die grote soms? Die dikke zak die mij bijna te pakken had?’

Ik staar haar even aan; ik begrijp niet wat ze bedoelt. Dan dringt het tot me door en ik sper mijn ogen wijd open.

Ze weet niet dat ik het was.

Het was donker in de ruimte en ik kwam van achter hen. Ze heeft het niet gezien. Ze weet het niet. Haar ogen doorboren me en spreken me toe alsof ze me het toespreken waard vinden, zonder dat ze weet dat ik kortgeleden haar geliefde heb vermoord, zijn leven heb verorberd en zijn ziel heb verteerd, en dat ik het haasje van zijn hersenen in mijn broekzak heb zitten. Ik voel het branden als een stuk kool, gloeiend van schuldgevoel, en in een reflex stommel ik achteruit; ik kan deze misplaatste vergiffenis niet bevatten.

‘Waarom ik?’ vraagt ze dwingend en ze knippert een boze traan weg. ‘Waarom heb je mij gered?’ Ze draait haar rug naar me toe en maakt zich klein in de stoel, met haar armen om haar schouders geslagen. ‘Van iedereen...’ mompelt ze in het kussen. ‘Waarom ik?’

Dit zijn haar eerste vragen. Ze draaien niet om haar eigen welzijn, niet om het vreemde feit dat ik haar naam weet, of om wat

voor afschuwelijke plannen ik misschien met haar heb. Ze is er niet op gebrand om die behoeftes te vervullen. Haar eerste vragen draaien om anderen. Om haar vrienden, om haar geliefde; waarom ze hun plaats niet heeft kunnen innemen.

Ik ben het laagste van het laagste. Ik ben de deurmat van het heelal.

Ik laat de foto op de stoel vallen en sla mijn ogen neer. 'Het... spijt me,' herhaal ik en ik loop het vliegtuig uit.

Wanneer ik de slurf uit kom, zie ik een groepje Doden bij de ingang staan. Ze kijken me uitdrukingsloos aan. We staan zijgend tegenover elkaar, roerloos als standbeelden. Dan passeer ik ze en verdwijn in de donkere gangen.